

OZBILJNOST OBRAĆENJA

2. nedjelja došašća, B

Evo ga: glas koji *viče*. Viče u pustinji. Onaj glas o kojem govori još drevni Izaija čuje se konačno u judejskoj pustinji u trenutku kad se Isus pripravlja na svoje djelo. Bio je to glas Ivana prozvanog Krstitelj. On prolama pustinjsku tišinu i viče: „*Pripravite put Gospodinu, poravnite mu staze!*“ Glas je očito bio glasan, a poruka važna: doista, na Ivanov glas, „*grnula k njemu sva judejska zemlja i svi Jeruzalemci.*“ Puno svijeta. I nisu došli radi nekih izvanjskih znakova i čudesa. Došli su liječiti svoju dušu. Ivan je naime propovijedao „*krst obraćenja na otpuštenje grijeha*“. Kako li to i za nas zvuči proročki i poticajno! Za nas je ovo evanđelje poziv. Izdvojio bih neke riječi za koje vjerujem da nas se posebno dotiču.

Pustinja. Vrijeme i mjesto sabranosti. U pustinji je naime čovjek sam sa sobom i sa svojim Bogom. Sunce i pijesak. Čovjek i Bog. Ivan je bio takav čovjek. Dugo je boravio u pustinji u jednostavnosti i oskudici. Tražio lice Gospodnje i osluškivao njegov glas. I tako je Ivan postao Glas, glas koji pripravlja put Gospodinu. I doista, tako to obično biva: da bi čovjek susreo Boga, potrebna je takva pustinja. Potrebno je osamiti se. Potrebno je u određenom vremenu osigurati trenutke sabranosti, molitve, osluškivanja Božjega glasa. Potrebno je znati pronaći u sebi pustinju. Vrijeme došašća je izgledna prigoda za to. Potražiti ćemo trenutke sabranosti, pripremiti se na nedjeljnu misu, otići na zornicu. Razmišljat ćemo o Božjoj riječi na putu na posao, dok spremamo svoje stvari. Poput Marije koja „*u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu.*“ To je prokušan put Božjih prijatelja.

Obraćenje. Novi zavjet obraćenje naziva *metanoia*. Znači promjenu mišljenja, načina života. U Ivanovom propovijedanju znači prvenstveno obraćenje od grijeha. U svojoj tromosti i u svojoj ludosti čovjek toliko puta ne uočava kako to da mu do srca ne dopre riječ Božja i kako to da ona u njemu ne donese ploda. Potrebno je ukloniti grijeh iz svoga srca, liječiti rane koje grijeh ostavlja. Naravno, ne svojom snagom. Potrebno je prvo grijeh *priznati*. A to nije lako. Nije lako pogledati se u zrcalu Božje riječi i reći: „*Jest, griješio sam.*“ Ali, to je jedini put. Tako su činili i Petar i Pavao. Tako je učinio i Augustin. Tako čini svaki kršćanin kad veli: „*Moj grijeh, moj grijeh, moj preveliki grijeh*“ i još dodaje: „*Zato molim... i vas braćo da se molite za me...*“ I to nisu samo prazne riječi: ja *jesam* griješio. Nadalje je potrebno ponizno zamoliti Boga (u ispovijedi) da nam oprosti i da nam dade snage da se stvarno obratimo od zla („*i ne uvedi nas u napast!*“). U tome je smislu obraćenje proces koji traje koliko i naš ovozemni hod.

Pripraviti put. U starini su znali za dolazak neke visoke ličnosti posebno izgraditi put. Ivan ovdje govori o putu koji Isusa dovodi u naše srce. To je put obraćenja. Put po kojem želimo činiti dobro, zlo izbjegavati. „*Evo, na vratima stojim i kucam...*“; veli Gospodin. Nije nasilan. Očekuje da mu otvorim, da mu pripravimo put *da uđe i večera sa mnom*.

I to je naše došašće. *Povlačenje „u pustinju“, obraćenje i pripravljanje puta Gospodinu*. A Gospodin je blizu.

Zvonko Pažin